

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Cdo/289/2020
Identifikačné číslo spisu: 5112211883
Dátum vydania rozhodnutia: 27.04.2022
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Svetlovská
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:5112211883.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne M. K., trvale bytom v V., M. H. XXXX/XX, zastúpenej splnomocnenkyňou JUDr. Mario Buksa, právne služby, s. r. o., so sídlom v Martine, Moyzesova 5, IČO: 36 862 819, proti žalovanej F. K., trvale bytom v D., Q. XXXX/XX, zastúpenej JUDr. Ivou Pavlíkovou, advokátkou v Žiline, Jána Milca 11, o zaplatenie 5.312,529 euro s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 2C/67/2012, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 30. júna 2020 sp. zn. 7Co/144/2019 takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobkyňa je povinná zaplatiť žalovanej náhradu trov dovolacieho konania vo výške určenej súdom prvej inštancie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Žilina (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) uznesením zo 6. novembra 2017 č. k. 2C/67/2012-281 odmietol žalobu a žalovanej priznal „trovy“ konania v rozsahu 100% (s tým, že o výške trov rozhodne po právoplatnosti uznesenia osobitným uznesením vyšší súdny úradník). Vychádzal z toho, že žalobkyňa žalobou uplatnený nárok odôvodnila tým, že spoločne so žalovanou sú podielovými spoluvlastníkmi nehnuteľnosti KNC parc. č. XXX/X - orná pôda o výmere XX m², zapísanej na LV č. XXX pre kat. úz. W., každá v podiele 1-iny a do 19. januára 2011 boli podielovými spoluvlastníkmi aj KNC parc. č. XXX - zastavané plochy a nádvoría o výmere XXX m², KNC parc. č. XXX - záhrady o výmere XXX m² a rodinného domu súp. č. XX, postaveného na KNC parc. č. XXX, všetkých zapísaných na LV č. XXXX kat. úz. W., každá taktiež v podiele 1 -iny; pričom od času, keď získali tieto nehnuteľnosti (ešte v roku 2005 na základe dedenia), sa žalovaná i napriek viacerým výzvam nepodielľa žiadnym spôsobom na úhrade nákladov z titulu udržiavania týchto nehnuteľností, ponechala tam nábytok a iné zariadenie domácnosti, ktoré zdedila, a o ktoré sa musela starať a uskladiť ich žalobkyňa, ktorá sa tiež musela starať o psa žalovanej a okrem iného tiež musela platiť dane z nehnuteľnosti, platby dodávateľom energií a udržiavať celú nehnuteľnosť a jej príslušenstvo v poriadku. Žalovaná žiadnym spôsobom, a to prácou, materiálne a ani finančne neprispela na údržbu

domu a ostatných nehnuteľností a na zabezpečenie uskladnenia svojich vecí a chov psa v tejto nehnuteľnosti. Ďalej poukázala na rozpis jednotlivých plnení z jej strany, ktoré musela uhradiť a uhradila v rámci starostlivosti o spoločnú vec. Žiadala vydať bezdôvodné obohatenie, opierajúc svoj nárok o ustanovenie § 451 Občianskeho zákonníka (zákona č. 40/1964 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení, ďalej len „O. z.“). Súd prvej inštancie už v tejto veci raz rozhodoval, a to rozsudkom dňa 2. februára 2015, ktorým žalobu zamietol; po zrušení takéhoto jeho rozhodnutia v odvolacom konaní dvakrát vyzýval žalobkyňu, aby odstránila vady konania, resp. doplnila svoju žalobu a na takéto výzvy žalobkyňa reagovala tak, že opätovne žiadala vrátenie peňažného dlhu za roky 2009 až 2011 a tiež rozširovala svoje požiadavky. Prvoinštančný súd, odôvodňujúci svoj postup ustanoveniami § 129 ods. 1 a 2 Civilného sporového poriadku (zákona č. 160/2015 Z. z. v znení zákona č. 87/2017 Z. z. a dnes už i viacerých ďalších zmien a doplnení, ďalej len „C. s. p.“) konštatoval, že nároky, ktoré si žalobkyňa vyčísl'ovala aj v podaniach dopĺňajúcich žalobu, sú predovšetkým nepreskúmateľné a zároveň aj nedôvodné, preto žalobu musel odmietnuť. Rozhodnutie o trovách konania potom odôvodnil právne ustanovením § 255 ods. 1 v spojení s § 262 C. s. p. a vecne úspechom žalovanej.

2. Krajský súd v Žiline (ďalej len „odvolací súd“ a spolu so súdom prvej inštancie tiež len „nižšie súdy“) na odvolanie žalobkyne rozsudkom z 30. júna 2020 sp. zn. 7Co/144/2019 uznesenie súdu prvej inštancie podľa § 388 C. s. p. zmenil tak, že žalobu v celom rozsahu zamietol a žalovanej priznal voči žalobkyni „právo“ na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Právne takéto svoje rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 107 ods. 1 a 2, § 137 ods. 1 a 2, § 139 ods. 2, § 451 ods. 1 a 2, § 454 a § 458 ods. 1 O. z. a § 5 ods. 4, § 9 ods. 4 a § 77 ods. 2 písm. a/ zákona č. 582/2004 Z. z. (o miestnych daniach a miestnom poplatku za komunálne odpady a drobné stavebné odpady). Odvolací súd s poukazom na ustanovenie § 390 C. s. p. odstránil procesné vady súdu prvej inštancie spočívajúce v pripustení rozšírenia žaloby (tak, ako to žalobkyňa požadovala podaním z 19. decembra 2013) a uznesením z 2. júna 2020 v spojení s opravným uznesením vyhláseným do zápisnice z pojednávania dňa 24. júna 2020 pripustil zmenu „žalovaného“ (správne „žalobného“) návrhu v tom zmysle, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobkyni istinu 5.312,529 euro spolu s úrokom z omeškania vo výške 9% z istiny 2.381,20 euro od 31. marca 2012 do 31. októbra 2013 a vo výške 5,5% z istiny 550,129 euro od 1. novembra 2013 do zaplatenia. V odôvodnení svojho rozsudku odvolací súd s poukazom na zásadu rímskeho práva „nemo plus iuris ad alium transferre potest, quam ipse habet“, v zmysle ktorej z nepráva nemôže vzniknúť právo (v skutočnosti „nikto nemôže na iného previesť viac práv, než má sám“) argumentoval, že pokiaľ žalovaná nemohla uplatniť svoje právo v možnosti užívať svoj spoluvlastnícky podiel na nehnuteľnostiach, a to pre postoj žalobkyne, žalobkyňa z tohto nepráva sa nemôže domáhať práva na náhradu za investície pri bežnej údržbe nehnuteľností (ktoré užívala výlučne sama). Žalobkyňa sa domáhala na jednej strane náhrady nákladov na údržbu spoločných nehnuteľností (dodávka elektrickej energie pri kosení trávy, orezávanie stromov, sanita - údržba, delenie trapézového plechu, opílovanie, čistenie - kartáčovanie, náklady na odber plynu, náklady na čistenie priestranstva pred domom, vykonávané svojpomocne, náklady na starostlivosť o parcelu KNC XXX, a to konkrétne kosenie trávy, orezávanie stromov, hrabanie lístia, pílenie dvojkmeňa tuje; nutnosť výmeny betónovej strešnej krytiny - škridle na drobnej stavbe, úprava trapézového plechu, náter trapézového plechu, hrebenáčov, demontáž strešnej krytiny a montáž trapézového plechu) a na strane druhej vydania bezdôvodného obohatenia (daň z nehnuteľností, náklady za odvoz smetí, strava pre psa, elektrická energia na varenie potravy pre psa a nájom za uskladnené hnutelné veci), podľa odvolacieho súdu však neuniesla dôkazné bremeno na preukázanie svojich tvrdení a opodstatnenosti svojich nárokov, pričom nároky na vydanie bezdôvodného obohatenia vzniknuté pred dátumom 30. marca 2010 sú aj premlčané (v subjektívnej 2-ročnej premlčacej dobe). Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil (odvolací súd) právne ustanovením § 396 ods. 2 C. s. p. v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 2 C. s. p., vecne potom taktiež plným úspechom žalovanej.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzovala z ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p. Nesprávny procesný postup súdu, ktorým jej bolo znemožnené uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, videla v tom, že rozhodnutia nižších súdov považuje za nesúladne so zákonom, pretože podľa dovolateľky nevykazujú určitú kvalitu a nezabezpečujú právo na

súdnu ochranu žalobkyne. Uviedla, že procesný postup súdov pri konštituovaní ich rozhodnutí nenachádza oporu v zákone, a preto nie je naplnená materiálna stránka práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces. Vytýka im absenciu riadneho dokazovania a vyvodenie záverov použitých na odôvodnenie rozhodnutia súdu z dôkazov, ktoré neboli pred súdom riadne vykonané. Nestotožňuje sa so záverom odvolacieho súdu, že neuniesla dôkazné bremeno. Nad rámec rozsiahleho opisu skutkového stavu v dovolaní tvrdila, že bolo porušené aj jej právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov. Navrhla, aby dovolací súd napádaný rozsudok odvolacieho súdu ako aj ním zmenené uznesenie súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

4. Žalovaná navrhla dovolanie odmietnuť, majúc za to, že dovolanie nemá náležitosti v zmysle § 428 C. s. p. Podľa žalovanej dovolateľka vo svojom dovolaní neuviedla nič konkrétne, čo by malo za následok rozpor so zásadou práva na spravodlivý súdny proces.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 C. s. p.) strana, v ktorej neprospech boli vydané obe napádané rozhodnutia (§ 424 C. s. p.) a to za splnenia tiež podmienky jej zastúpenia a spísania dovolania na to určenou osobou (§ 429 ods. 1 C. s. p.), bez nariadenia pojednávania (§ 443, časť vety pred bodkočiarkou C. s. p.) skúmal, či sú dané procesné predpoklady pre uskutočnenie meritórneho dovolacieho prieskumu a dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť (§ 447 písm. c/ C. s. p.).

6. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani sebou samým) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (v tejto súvislosti porovnaj rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo 113/2012, 2Cdo 132/2013, 3Cdo 18/2013, 4Cdo 280/2013, 5Cdo 275/2013, 6Cdo 107/2012 a 7Cdo 92/2012).

7. Ak by najvyšší súd bez ohľadu na prípadnú neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane [porovnaj rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) vo veci sp. zn. II. ÚS 172/03].

8. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 C. s. p. je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C. s. p.

9. Podľa § 420 písm. f/ C. s. p. dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

10. Podľa § 431 C. s. p. dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (odsek 1). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (odsek 2).

11. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa § 420 C. s. p. nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (1Cdo 42/2017, 2Cdo 20/2017, 3Cdo 41/2017, 4Cdo 131/2017, 7Cdo 113/2017, 8Cdo 73/2017). Dovolací súd preto aj v tomto prípade primárne skúmal opodstatnenosť argumentácie žalobkyne, že v konaní došlo k ňou tvrdenej vade zmätočnosti.

12. V prejednávanej veci žalobkyňa výskyt takejto vady videla a/ v nenáležitých (podľa dovolateľky nepreskúmateľných) odôvodneniach rozhodnutí oboch nižších súdov a b/ v nevykonaní riadneho dokazovania, resp. vo vyvedení záverov použitých na podporu napádaných rozhodnutí z dôkazov, ktoré neboli pred súdom riadne vykonané.

13. Ani jednej z takýchto dovolacích námietok podľa názoru dovolacieho súdu prisvedčiť nejde.

14. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f/ C. s. p. treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie procesných práv spojených so súdnou ochranou práva zaručených Ústavou Slovenskej republiky (ústavný zákon SNR č. 460/1992 Zb. v znení neskorších ústavných zákonov). Ide napr. o právo na verejné pojednanie sporu v prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia a na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

15. Pokiaľ podľa obsahu dovolania (§ 124 ods. 1 C. s. p.) dovolateľka vyvodzuje prípustnosť dovolania (aj) z toho, že napádaný rozsudok odvolacieho súdu je nedostatočne odôvodnený a arbitrárny a odôvodnenia rozhodnutí oboch nižších súdov sú nepreskúmateľné, zmätočné a nesprávne, k tomu dovolací súd uvádza nasledovné.

16. Nepreskúmateľnosť rozhodnutia bola prevažujúcou judikatúrou najvyššieho súdu z minulosti považovaná za inú procesnú vadu než je zmätočnosť, ktorá prípustnosť dovolania sama osebe nezakladala (tu porovnaj R 111/1998). S prihliadnutím k výskytu aj opačného názoru (tu porovnaj najmä tzv. pilotné rozhodnutie najvyššieho súdu vo veci sp. zn. 4Cdo 171/2005) bolo ešte v podmienkach skoršej procesnej úpravy (Občianskeho súdneho poriadku, t. j. zákona č. 99/1963 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení) prijaté (na zasadnutí občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu 3. decembra 2015) stanovisko publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky ako R 2/2016, ktorého právna veta znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“.

17. O použiteľnosti práve spomenutého stanoviska po nadobudnutí účinnosti súboru zákonov reprezentujúcich rekonštrukciu slovenského civilného procesu (okrem C. s. p. tiež Civilný mimosporový poriadok - zákon č. 161/2015 Z. z., Správny súdny poriadok - zákon č. 162/ 2015 Z. z. v znení neskorších zmien a doplnení a zákon č. 125/2016 Z. z. o niektorých opatreniach súvisiacich s prijatím Civilného sporového poriadku, Civilného mimosporového poriadku a Správneho súdneho poriadku a o zmene a doplnení niektorých zákonov, všetky tri inak taktiež v znení neskorších zmien a doplnení), t. j. po 1. júli 2016, síce možno viesť spory, toto sa však týka predovšetkým prvej vety stanoviska pracujúcej s pojmom „iná vada“, ktorý aktuálna úprava dovolania a dovolacieho konania opustila a naopak to neplatí o vete druhej, poukazujúcej na výnimočnosť založenia tzv. zmätočnostnej vady podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku (dnes § 420 písm. f/ C. s. p.) nenáležitým odôvodnením súdneho rozhodnutia.

18. I v režime C. s. p. tak možno ustáliť, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia súdu môže zakladať vadu v zmysle § 420 písm. f/ C. s. p. len v mimoriadnych a ojedinelých prípadoch a to napríklad vtedy, ak rozhodnutie napadnuté opravným prostriedkom ako celok neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, prípadne vtedy, ak odôvodnenie napadnutého rozhodnutia má také zásadné nedostatky, ktoré sa svojou povahou, intenzitou, významom a právnymi následkami blížia k „justičnému omylu“, resp. ak

odôvodnenie rozhodnutia obsahuje interpretačne neodstrániteľné protirečivosti. Aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva totiž princíp právnej istoty (daný existenciou právoplatného a zásadne nezmeniteľného rozhodnutia) môže ustúpiť iba výnimočne, a to za účelom zaistenia opravy základných vád alebo justičných omylov (tu pozri Ryabykh proti Rusku, sťažnosť č. 52854/99, rozsudok z 24. júla 2003) a napravenia „väd najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“, ale nie z dôvodu právnej čistoty (tu pozri Sutyazhnik proti Rusku, sťažnosť č. 8262/02, rozsudok z 23. júla 2009). O žiaden z vyššie opisovaných prípadov ale v okolnostiach tentoraz posudzovanej veci nejde.

19. Na základe obsahu spisu totiž namieste je záver, podľa ktorého oba nižšie súdy riadne zistili skutkový stav, vysvetlili, aké právne predpisy pre posúdenie veci použili a tiež to, akými právnymi úvahami sa spravovali a dostatočne odôvodnili svoje rozhodnutia tak, aby neboli pochybnosti o právnom posúdení. Dovolací argument, že rozhodnutia (najmä rozsudok odvolacieho súdu ako primárny a často jediný predmet prieskumu dovolacím súdom) sú nepreskúmateľné a zmätočné, preto nepovažuje dovolací súd za dôvodný; zvlášť ak aj v tomto prípade sa žiada zopakovať stále platný záver rozhodovacej praxe najvyššieho súdu, podľa ktorého tzv. zmätočnosťnú vadu podľa § 420 písm. f/ C. s. p. nie je spôsobilá založiť subjektívna neuspokojivosť odôvodnenia súdneho rozhodnutia pre dovolateľa (t. j. nenaplnenie jeho predstáv o tom, ako by malo odôvodnenie vyzerieť), ale len stav objektívnej neschopnosti odôvodnenia rozhodnutia poskytnúť zrozumiteľné odpovede na rozhodné otázky.

20. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na neustrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom a integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky; z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, či rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Súčasťou práva na spravodlivý súdny proces nie je ani právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (tu porovnaj rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

21. K dovolacej námietke absenciou riadneho dokazovania a vyvedenia záverov použitých na podporu argumentácie nižších súdov (najmä odvolacieho) z dokazovania, ktoré nebolo riadne vykonané, považuje dovolací súd za potrebné uviesť, že so zreteľom k istej špecifčnosti procesnej situácie predstavovanej zmenou iného než meritórneho (tzv. nevecného) konečného rozhodnutia súdu prvej inštancie zmeňujúcim rozsudkom (t. j. meritórnym rozhodnutím) odvolacieho súdu (ktorý stav inak aktuálna procesná úprava nevyučuje a so zreteľom k úprave nemožnosti opakovaného zrušovania rozhodnutí súdov prvej inštancie odvolacími súdmi ho dokonca v prípadoch obdobných tomu z prejednávanej veci predpokladá) dovolateľke podľa všetkého uniklo alebo nevenovala patričnú pozornosť tomu, že nezanedbateľná časť dokazovania potrebného pre rozhodnutie vo veci (i tu rozumej meritórne) bola vykonaná ešte v konaní predchádzajúcom vydaniu v poradí prvého rozhodnutia súdu prvej inštancie v tejto veci (onoho rozsudku z 2. februára 2015 č. k. 2C/67/2012-197, ktorý ale neprešiel obrazným ohňom prvého odvolacieho konania), najmä ale odvolací súd na pojednávaní 24. júna 2020 predchádzajúcom rozhodnutiu dovolaním napádaný rozsudkom zopakoval dokazovanie oboznámením listinných dôkazov zo spisu, podstatných častí pripojeného spisu súdu prvej inštancie zn. 10C/43/2008 aj výsluchom žalovanej (ako to vyplýva zo zápisnice na č. l. 419 a 420 spisu) a tvrdiť, že si pred rozhodnutím preň neobstaral dostatočný skutkový podklad, podľa odvolacieho súdu nešlo.

22. Pre úplnosť napokon možno uviesť, že dôvodom, ktorý by zakladal prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ C. s. p. nie je ani nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (v ktorom smere sa javí vhodné poukázať na naďalej opodstatnené závery vyjadrené v judikátoch R 37/1993, R 42/1993 a R 125/1999) a ani za účinnosti C. s. p. (tak ako podľa skoršej procesnej úpravy) nezakladá prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ C. s. p. to, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu prípadne spočíva

na nesprávnych právnych záveroch (tu porovnaj najmä judikáty R 54/2012 a R 24/2017).

23. Vzhľadom k tomu, že dovolaním v prejednávanej veci sa existencia procesnej vady v zmysle § 420 písm. f/ C. s. p. namietala nedôvodne, najvyššiemu súdu neostávalo iné, než dovolanie žalobkyně odmietnuť ako neprípustné podľa § 447 písm. c/ C. s. p. (nakoľko v prípadoch dovolaní podľa § 420 C. s. p. idú prípustnosť a dôvodnosť dovolania takpovediac ruku v ruku - čo na jednej strane znamená, že stotožnenie sa s názorom o existencii dovolaním vytýkanej vady musí viesť k zrušeniu dovolaním napadnutého rozhodnutia a na druhej strane i presný opak práve uvedeného, teda to, že ak tu dovolaním vytýkanej vady niet, dovolanie nie je len nedôvodným, ale tiež procesne neprípustným a jediným procesne korektným spôsobom naloženia s ním je jeho odmietnutie).

24. Rozhodnutie o trovách dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C. s. p.).

25. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.